

съ същото трепетно, почти мистично чувство.

На малкия завой на хоризонта, рѣката се е разлѣла като грамадно езеро и тамъ се появяватъ нѣкакви черни точки и димъ. Едва следъ половинъ часъ приближава и отминава нагоре, разпѣнилъ рѣката, силенъ влѣкачъ съ чужди букви на носа, помѣкналъ петъ тежки шлепа, навързани като патици единъ следъ другъ. Върху всѣки отъ шлеповетъ — малка шарена кжщица, вжже съ прострѣни дрехи, саксии мушкато и куче на прага. Тѣ отминаватъ, облѣни отъ слънцето, радостни отъ своята постоянна и волна подвижностъ, и единъ почернѣлъ човѣкъ на последната палуба, въ кжси гащички и синьо трико маха съ ржка къмъ параходчето.

После отново остава само голѣмата рѣка, небето, слънцето, и двата брѣга, които бавно се движатъ назадъ. Чувство на лекота, на радостна свобода, на просторностъ, пронизва въздуха, нѣщата и хората, влѣчение къмъ скитничество, и смжтна тжга, че все пакъ, както всичко въ свѣта и тоя чудесенъ день ще има своя край. Така е винаги при пжтуване по вода.